

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH

ČÍSLO 5

ROČNÍK 2016/2017

Lednové okénko ředitele

Začali jsme naplňovat vizi letošního roku. Nakoupili jsme nový server a software Windows server 2016. Výměna serveru (starému je již sedm let) proběhne v únoru o prázdninách. Objednali jsme software pro objednávání stravy přes webové rozhraní. Instalace proběhne také v únoru. Nechali jsme si zpracovat cenové nabídky na práce a plánované nákupy zboží.

Leden je plný termínů pro odevzdání avíza o vratkách, formulářů o čerpání státních peněz, tabulek o účelu užití, vypořádání finančních prostředků, mzdové rozvahy a účetní uzávěrky, prostě spousta administrativní práce. Rok 2016 jsme uzavřeli s konečným vyúčtováním nákladů a čerpání ve výši 21 504 583 Kč a hospodářský výsledek je 0 Kč. Od obce jsme obdrželi 2,5 miliónu Kč, od státu 15,598 miliónu Kč a zbytek pokryla vlastní činnost, doplňková činnost a dary od sponzorů.

Uzavřeli jsme známky za první pololetí. Podívám-li se na statistiku, tak 51,5 % žáků má vyznamenání, 44,4 % prospívá. Bohužel několik žáků neprojevilo dostatečnou pílí a obdrželo nedostatečnou. Věřím, že tento nedostatek v druhém pololetí odstraní. Potěšitelné je, že ve škole nebyly neomluvené absence.

Celkem 26 žáků ze 7.–9. třídy odjelo na LVVZ do Pece pod Sněžkou. Užili si prašanu, sluníčka, dobré pohody a hlavně týdnů lyžování v ideálních podmínkách. Jsme rádi, že pan senátor Větrovský si našel čas, a tak jako předešlých 17 let jej strávil s námi na horách jako instruktor.

Žáci v kroužcích se mohli přihlásit, či přihlásit k činnosti v druhém pololetí.

V MŠ jsme přibrali na období od ledna do června novou paní učitelku Terezu Rezkovou, která pracuje ve třídě Sluníček. Přibyly další děti, které se do Chotovin přistěhovaly. V druhém čtvrtletí

bychom měli překročit počet sto dětí. Bohužel peníze za ně na platy učitelek nedostaneme, dostaneme jen na 6,84 učitelky, zbytek musíme krýt z jiných kapitol rozpočtu. Koncem měsíce jsme museli čelit chřipkové epidemii mezi učitelkami v MŠ.

Musím reagovat na fámu, která se šíří obcí. Naše škola neučí a ani učit nebude jiný druh písma než tradiční klasické vázané písmo, které se učili již naši předkové.

Petr Havlík - ředitel školy

Cesta tam

Před McDonald's jsme se koulovali jako o závod, přestože jsme věděli, že v Peci je sněhu značně více. Zkrátka jsme se nemohli dočkat. Zpívali jsme na celý autobus, což způsobilo, že z nás byl řidič poměrně na prášky.

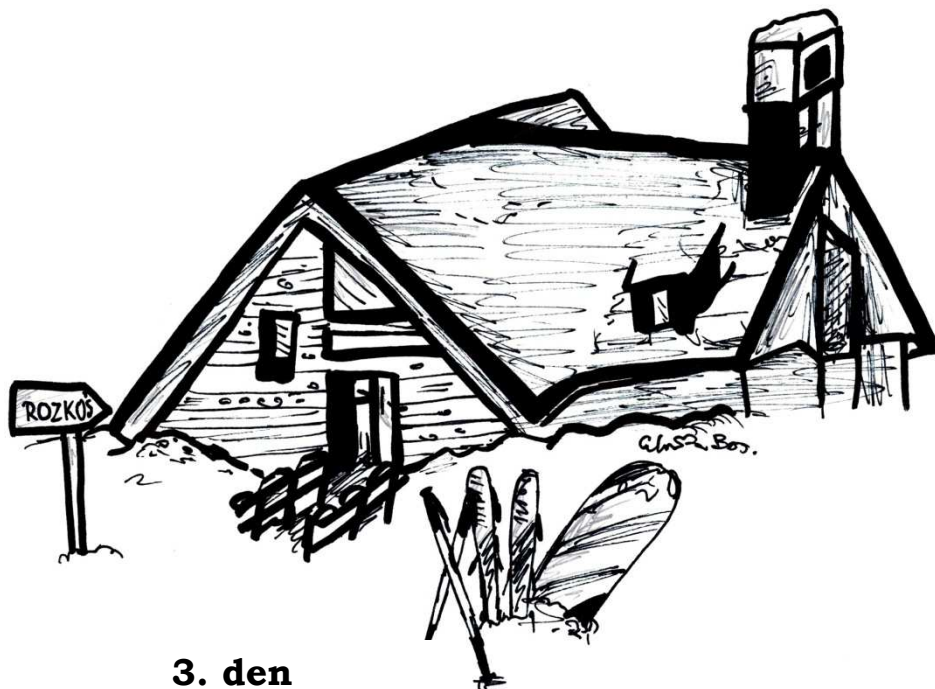
1. den

Káťa nemůže najít pyžamo, ale zato nalézá oblečení, které není ani její. Kluci se rozhodli dělat obráceného andělíčka hlavou do sněhu, aby se zchladili po vyčerpávající cestě na chalupu. Pan ředitel rozmontoval panu senátorovi lyže. Dát je dohromady už bylo horší.

V noci se holky nepozorovaně a tajně vplížily klukům do pokoje, což se jim dařilo až do posledního dne, kdy byly načapány.

2. den

V noci padaly ze střechy hroudy sněhu a ten rámus probudil celou chalupu. Kluci chtěli na své spoujezdce ukázat holou zadnici. Výsledkem toho, že jsme si chtěli vyvětrat, byly jen Anetčiny o okno přelomené prsty.

3. den

Kluci dostali pár facek. Jak při hře, tak normálně. Po návštěvách kluků nám záhadně zmizely všechny sladkosti. Záhada je dodnes nevyřešena. Prknaři se hromadně vybourali na kotvě. Ta se pro ně stala hororem na celý týden. Martin Makovec udiveně sledoval Anetku, jak spí, avšak ji nechtěl probudit.

4. den

Z důvodu umrznutí na kost se polovina týmu odebrala na chalupu na čaj. Na obědě jsme byli v huňatých dekách a byli jsme rádi, že cítíme prsty.

5. den

Mírumilovně jsme se házeli do sněhu. Myslím, že umíme perfektně vyjadřovat naši vzájemnou lásku. Lyžaři a prknaři si vyměnili své náčiní a byli nadšeni ze svého skrytého talentu. Stali se vzájemnými instruktory. Adam byl nadšen ze svých obloučků, dokud mu Káťa neoznámila, že obloučky nejedí.

6. den

Adam našel oblibu ve srážení snowboardistek a prohlásil, že mu přijdou více sexy než lyžařky. Kluci si hráli na polské turisty, ale zdálo se, jako by mluvili spíše rusky. Nejvíce jsme se unavili při házení se do bazénu.

7. den

Martin následující Adama zajel do lesa, ale ven už se mu jelo značně hůř. Dávali jsme pusy stromům. Padali jsme ostatně jako každý den. Noční návštěvy skončily načapáním.

8. den

Naposledy jsme v slzách okusili naši nejoblíbenější část dne – čtyřchodovou snídani. Autobus málem odjel bez nás, čemuž bych se v kůži pana řidiče ani nedivila. Myslím, že byl smutný, že mu to moc nevyšlo.

Cesta zpět

Zpívali jsme opět na celý autobus. Sice falešně, ale opravdu s láskou. Opravdu nenápadně jsme si pronesli jídlo z McDonald's do autobusu. Nenápadnost se stala naší velice silnou stránkou. Celý tým včetně pana ředitele, paní učitelky, paní zdravotnice, samozřejmě i pana řidiče a hlavně nás obdržel řadu potlesků. Hlavně jsme si uvědomili, jak skvělá jsme parta. Došlo nám, jak libový byl náš lyžař a jak moc nás sblížil. Legrace bylo nadměrně.

Doufám, že jste se při čtení alespoň trochu pobavili a představili jste si, jak asi mohl náš lyžařský kurz vypadat. Z celého týdne jsme se snažili vytáhnout opravdu to nejlepší, ale bylo to nesmírně těžké. Myslíme, že každý den měl něco do sebe a každý byl něčím výjimečný.

Lyžařky z osmé

Nová modla

Pololetní vysvědčení je za námi. V souladu s platným klasifikačním řádem naší školy jsme ohodnotili pololetní práci žáků. Žáci i jejich rodiče dostali zprávu o tom, jak zvládli požadavky školního vzdělávacího plánu a po jednodenních prázdninách začínáme od nuly. Tedy jen v hodnocení, i když mám čím dál častěji pocit, že někdy i ve zvládnutí předepsaného učiva a dovedností.

Znovu se s plnou vášní rozběhnou diskuze o zastaralosti hodnocení známkami a objeví se zajímavé návrhy na neformální hodnocení, například smajlíky. :-) Ptám se proč nahrazovat symbol jiným symbolem a přitom se tvářit, že jsme moderní a tím i lepší než zkostnatělí učitelé na normálkách? Tak nám přezdívali žáci na ZŠ Montessori na Beránku. Jsem rád, že učím na normální škole, protože doufám, že i svět kolem nás zůstane ještě dlouho normální. Chtěl bych, aby lidé zůstali různorodí, a doufám, že ženy zůstanou ženami a muži muži a nenechají si dnes moderními gender studies diktovat, jak mají myslet a žít.

Znovu se ozvou hlasy velebicí slovní hodnocení. Říkají tomu formativní hodnocení, ale já jsem ještě přes upřímnou snahu nepochopil, proč bych měl vždycky půl roku čekat, než řeknu svým žákům, co dělají dobře, a co ne. Kde dělají chyby a jak na to, aby dosáhli cíle. Na naší normálce to děláme v každé hodině, při hodnocení každé práce, domácího úkolu, ústního zkoušení i testu. Hlavně to děláme při zápisu každé známky a věříme, že naši žáci i jejich rodiče zareagují co nejdříve. Žáci se

poučí ze svých úspěchů i chyb a rodiče jim včas poskytnou nenahraditelnou lásku, podporu i zázemí. Na nenormálkách zřejmě věří, že kulaté razítko a podpis ředitele zajistí potřebné změny i ve chvíli, kdy už všichni účastníci vzdělávání jen těžko loví v paměti konkrétní situace, které se učili řešit.

V čem jsme horší? Stačí jen letmý pohled na naše vysvědčení a zjistíte, že i my poskytujeme slovní hodnocení. Víím, že žijeme v době planého řečnění, ale pořád závidím všem, kteří se umí vyjadřovat stručně a jasně. Chvalitebně je dnes málo. Na dobře si stěžujeme a dostatečně nahradilo nedostatečnou. Zázraky se dějí, ale jen na papíře.

Kolega ze střední školy nedávno zakončil diskuzi o výhodách slovního hodnocení těmito slovy. "Ve sportu by se měly zrušit stupně vítězů i s medailovým ceremoniálem. Sportovci by místo například bronzové medaile dostali papír s informací, že běželi sice dobře, ale že zaspali na startu, nechali se zkraje zavřít do balíku, a v cílové rovině měli přidat." Víc k tomu nemám co dodat.

Jiří Honza

Líný jazýček

Posledních pár let se stále častěji objevuje zvláštní fenomén – omlouvání logopedických vad u předškolních dětí. Přitom řešit špatnou výslovnost dětí s nástupem do školy je už pozdě. Dítě je v první třídě zahlceno novými informacemi, učí se naprosto novému stylu práce, objevuje svět. A přitom právě špatná výslovnost je důvod, proč se může ve škole trápit a způsobit jeho zaostávání za vrstevníky.

Pojďme se společně podívat na nejčastější argumenty rodičů: **Vždyť je zatím malý a je to tak roztomilé.**

Na patlání a špatné výslovnosti není nic roztomilého. Už tříleté dítě se stále ptá Proč? a tím si rozšiřuje slovní zásobu a učí se správnou výslovnost. Při vývoji řeči je to naprosto zlomový okamžik – pokud si v tomto období dítě osvojí chybně výslovnost nějaké hlásky, bude s tím mít problémy i v budoucnosti.

Proto už od mala na děti mluvte zřetelně, buďte trpěliví a vysvětľujte rozdíly (např. měkký x tvrdý). Ideálním způsobem pro nácvik řeči jsou nejrůznější říkanky, písničky a pohádky. Nejenže si dítě díky nim trénuje paměť, ale prohlubuje cit pro rytmus.

Ve škole ho naučí správně mluvit, ať si zatím hraje.

Ve škole nemá dítě čas učit se správně mluvit. Musí se naučit číst, psát, počítat... Naopak, pokud má chybně naučené některé hlásky, může mu to způsobovat vážné potíže při psaní.

Vždyť nemá přední zuby. Jakmile mu narostou, tak začne mluvit správně.

Pokud dítě špatně artikuluje a už teď nedává jazyk na správné místo v ústech, tak to přední zuby

nespraví. Většinu hlásek dovede dítě správně vyslovit i bez předních zubů, je potřeba cvičit.

Velkým problémem je i „líný“ jazyk a špatná artikulace dítěte. Pokud Vaše dítě patlá, musíte cvičit několikrát denně, v kratších časových úsecích.

A jakým způsobem můžete cvičit?

1) Dítě se usměje a jazykem si přejíždí po zubech. Nejdříve po horních zepředu, zezadu. Pak po dolních zepředu, zezadu.

2) Vyplázne jazyk a snaží se sáhnout jím na nos, na bradu, na nos atd. Jazyk by měl být co nejvíce vypláznutý.

3) Otevře ústa a vyplázne jazyk co nejdál od sebe.

4) Otevře ústa, vyplázne jazyk a hýbe jím ze strany do strany (od koutku do koutku).

5) Našpulí ústa jako kapřík (popř. jako když chce dát pusinku), pak se co nejvíce usměje. Vše několikrát opakuje.

Jako dobrá „jazyková“ rozvíčka může být i svačina. Dejte dítěti trochu jogurtu na menší talířek a dejte mu za úkol ho slízat. V létě může lízat zmrzlinu. Představitelství se meze nekladou, důležité je rozhybat líný jazýček.

Nataša Havlíková

Talentovky

Moje putování začalo v Českém Krumlově. Popravdě řečeno jsem snad nikdy takhle nervózní nebyla. Když jsme projížděli různými městy a vesničkami, bylo mi strašně zvláštně, vůbec jsem se necítila dobře. Český Krumlov jako město mě moc neuchvátil. Talentovou zkoušku na Střední uměleckoprůmyslové škole sv. Anežky České jsem začala kreslením hlavy, portrétu. Nervozita udělala své, nemám z kresby

dobrý pocit. Dále následovalo zátiší, a to bylo tvořené z jablek, džbánek a drapérie.

V Jihlavě na Střední uměleckoprůmyslové škole Jihlava-Helenín už mi takhle zvláštně nebylo. Možná to bylo tím, že jsem tam jela už předem na přípravu k talentovým zkouškám. To určitě doporučuji. Jihlava pro mě byla méně namáhavá. Už jsem to tam trochu znala a prostředí mi přijemněli i učitelé, kteří měli dobrou náladu a snažili se nás rozveselit. Zátiší bylo tvořeno krabicí, geometrickými tvary a menším džbánkem. Bylo to něco jiného, takže se vám z hlavy ze začátku vypaří všechny nápady a myšlenky. Další přestávku jsem si krátila přemýšlením nad školou, žáky, ale i dojmy z malby zátiší. Kresba podle živého modelu mě bavila, přišla jsem si, jako bych tam kreslila pořád. Myslím, že pohovor a rozbor mých domácích prací také dopadl dobře. Nyní mi už zbývá jen čekat a doufat, aby mě do Jihlavy vzali.

Hana Černá

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY
ŠÉFREDAKTOR: Jiří Honza
REDAKČNÍ RADA: Miroslava Honzová
OBÁLKA: Jiří Honza
ILUSTRACE: Eliška Bervidová, Hana Černá, Kateřina Kollerová

TISK: tiskárna ABC CHOTOVINY

